

DANKBARE HERINNERING AAN

Nicole LAPAIGE

dochter van wijlen

Albert en Maria LAPAIGE-VAN WITTENBERGHE

Geboren te Rozebeke op 11 november 1943
en zachtjes overleden in familiekring
te Sint-Martens-Lierde op 1 maart 2005,
gesterkt door de HH. Sacramenten der zieken.

De families

LAPAIGE en VAN WITTENBERGHE,

danken U voor uw aanwezigheid
en uw medeleven.

De namis zal opgedragen worden in de kerk te
Sint-Martens-Lierde op zaterdag 16 april om 17 u.

Druk. De Vos, Lierde

Begr. Raoul, Brakel

Nicoleke mocht er zijn, bij Emiel thuis, helemaal aanvaard, zolang het 'duren mocht, tot op de laatste dag. Weerloos mensenkind. Broos en teder. Zeker prima verzorging. Eigen kamer, eigen zetel. En nooit alleen. En moest Emiel wel eens op boodschap, dan kwamen goede buurvrouwen thuiswachten. Van God mag het, dat voor kleine mensen, zonder eer en macht, de toekomst veilig gesteld wordt. Emiel had het aan Mariette beloofd, dat hij na haar dood zorg zou dragen voor haar kleine zus. Emiel hield zich aan zijn woord. Betrouwbaar en gelovig man. Hij kent Maria's magnificatlied, met Mariette zo vaak op bedevaart en in de kerk gezongen 'nederigen omhoog geheven, trotsen van hun tronen gestoten'. Wat je dan te doen staat? Elke dag aanvaard en volhouden. Goedheid op aarde voor kleine mensen.

Alle liefde is gegeven, alle leed geleden. De ontzetting blijft, de pijn, het gemis, het tekort, het onvermogen. Ach, wat niet? Ook alles wat we samen deelden, ooit in goede en kwade dagen. Goede herinneringen geven veel troost. Wat beklijft? Gewoon gezegd: je mag er zijn zoals je bent. En dat je, na alles wat je hier gezien hebt aan trouwe nabijheid en blijvende zorg, zeggen mag 'het leven mag gewoon verder gaan. Het mag weer lente en zomer worden'. En dat je geroepen blijft om zo goed mogelijk te worden wie je bent: mens van liefde. En dat je de toekomst niet kan maken. Je moet soms wat je dierbaar is uit handen geven. Je mag, als je alles goed gedaan hebt, met de zachtste woorden, met het kleinste stemmeke fluisteren 'hier ben ik, hier zit ik, ik kan niet anders'. Dat heb je dan van Nicoleke geleerd. Als je haar ooit vroeg 'ben je gelukkig?' hoorde je haar heel zacht en lief danken 'ja, ik ben hier gelukkig'. Dit geluk is eeuwig.